

Syn. Blekeri. — 3) Sjelfva sysselsättningen dermed. — *Syn.* Se *Blekeri*, 4. — 4) (mineral.) En ren, lös kalkstensmull, merendels hvit, dock äfven af andra färger.

BLEKERI, n. 3. 1) Inrättning för tygers och väfnaders blekande. — *Syn.* Bleke. — 2) Ställe, der en sådan inrättning finnes. — 3) Konsten, färdigheten att bleka väfnader, tyger, m. m. — 4) Sysselsättningen, arbetet dervid. — *Syn.* Bleke, Blekning.

BLEKERSKA, f. 1. Qvinna, som har tillseende eller tillhandagår vid blekning af tyger, väfnader, m. m.

BLEKGRÖN, a. 2. Af en obehagligt ljus, matt eller fördunklad, grön färg. — *Blekgrönhet*, f. 3.

BLEKGUL, a. 2. Af en obehagligt ljus, matt eller fördunklad gul färg. — *Blekgulhet*, f. 3.

BLEKHET, f. 3. Egenskapen att vara blek. **BLEKLAGD**, a. 2. (om menniskor) Af naturen blek, icke till följe af sjukdom eller sinnesrörelse. — *Bleklagdhet*, f. 3.

BLEKMEDEL, n. 3. Medel, hvarigenom tyger m. m. blekas.

BLEKNA, v. n. 1. 1) (om personer) Blifva blek. *Han b-de af förskräckelse.* — 2) (om tyger, o. d.) Få mattare färg, förlora den ursprungliga färgen.

BLEKNANDE, n. 4. Verkningen, hvarigenom någon eller något bleknar.

BLEKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man bleker, sysselsättningen dermed. — *Syn.* Blekande, Bleke. — 2) Den hvithet, en väfnad, ett tyg m. m. fått genom att blekas. *Den här väfven har icke tillräcklig b.* — *Ss.* *B-slön*, *-ssätt*.

BLEKPLATS, m. 3. Plats på marken, der väfvar, tyger m. m. utläggas till blekning.

BLEKPUSSIG, a. 2. På en gång blek och pussig i ansigtet. — *Blekpussighet*, f. 3.

BLEKRÖD, a. 2. Af obehagligt ljus, matt eller fördunklad röd färg. — *Blekrödhet*, f. 3.

BLEKSJUKA, f. eller

BLEKSOT, m. 3. Sjuklighetstillstånd hos qvinnor, bestående i en ytterst blek, gulaktig ansigtsfärg, vanligen uppkommen genom den första månadsrensningens uteblifvande. Kallas äfv. Hvitsot, Jungfrusjuka.

BLEKSTÄLLE, n. 4. Se *Blekplats*.

BLEKSVART, a. 1. Af en obehagligt ljus, matt eller fördunklad svart färg. — *Syn.* Black. — *Bleksvarthet*, f. 3.

BLEKVATTEN, n. 3. Blekmedel i flytande form.

BLEKVÄPLING, m. 2. Klöfverarten *Trifolium hybridum*.

LEMMA, f. 1. Utslag på huden i form af en helt liten blåsa, vanligtvis förorsakad af hetta i kroppen, men äfven stundom af andra orsaker. Jfr. *Hettlemma*, *Vattenlemma*. *Det onda i kroppen har slagit ut i b-or.* *Hela hans kropp har slagit upp i b-or.* *Jag har fått b-or i pannan, på halsen.* — *Syn.* Qvissla.

BLEMMIG, a. 2. Full med blommor. Brukas både om personer och kroppsdelar. *B. i ansigtet, på kroppen.* *B-t ansigte.*

BLENDE, n. 4. (mineral.) Ett slags zinkmalm, bestående af zink och svafvel, förekommande brun, svart, röd, gul och grön, i bladiga massor och i mångfaldiga kristaller.

BLESSERA, blässera, v. a. 1. Sära. — *Blesserrande*, n. 4.

BLESSUR, blässyr, m. 3. Sår, bekommet i strid, genom vapen. Brukas någon gång, dock

mera på skämt, äfven om andra slags sår. *Han fick en b. i armen.* [-yr, -ure.]

BLI, sammandraget af *Blifva*.

BLICK, m. 2. 1) Ögats riktning på ett visst föremål. *En mild, ljuf, vänlig, skarp, vredgad, förebrående, sträng, förstulen, uttrycksfull b.* *Kasta en b., sina b-ar på någon, något.* *Kasta, skicka b-ar omkring sig.* *Fästa sin b., sina b-ar på.* *Slunga mördande b-ar på någon.* *Gifva någon en öm, kärleksfull, uppmuntrande b.* *Sänka b-en till marken.* *Tilldraga sig allas b-ar.* *Vända sina b-ar på, från något.* *Vid första b. såg jag, att . . .* *Hon bevärdigade honom ej med en enda b.* (Fig.) *Solen kastar en b. genom molnen.* — 2) Uppsyn. *Hafva trygg b.* *Hans b. var kall och lugn.* — *Syn.* Se *Uppsyn*.

BLICKA, f. 1. Se *Braxenpanka*.

BLICKA, v. n. 1. 1) Kasta blickar. *B. skarpt på någon.* *Sitta och b. framför sig.* *B. ned, upp, åt sidan.* *B. bakom, omkring sig.* (Fig.) *B. in i framtiden,* tänka sig in i framtiden, söka att gissa sig till, hvad då skall hända. — *Syn.* Se *Se.* — 2) (prov. o. pop.) Blixtra. — 3) (om silfver) Vid smältning få en klar och glänsande yta.

BLICKANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man blickar (bem. 1). — 2) (prov.) Blixtrande. — 3) Se *Blickning*.

BLICKELD, m. 2. 1) Starkt, ögonblickligt sken på himmel eller haf, utan knall. — 2) Fordom bruklig nattsignal till sjös genom antändning af något litet på ett bräde lagdt krut.

BLICKGULD, n. 3. Afdrifvet guld, som ännu håller något silfver.

BLICKNING, f. 2. Den företeelsen hos silfver, då det hålles tillräckligt länge i smält tillstånd, att det får en klar och glänsande yta.

BLICKSILFVER, n. 3. Smält silfver, som blickar (bem. 3) i kapellen.

BLID, a. 2. 1) (om personer) a) Mild, god. *Hon, denna b-a varelse, så god emot alla . . .* — *Syn.* Se *God.* — b) Vänligt, försontlig sinnad emot någon, benägen, gynnsam. *Hon har länge varit mig gramse, men äntligen har hon nu åter blifvit mig b.* — *Syn.* Se *Günstig.* — I begge fallen nyttjas ordet helst i poetisk, eller högre stil, någon gång äfven skämtvis. — 2) (fig.) a) (i fråga om väder, luft, temperatur) Mild. *B-t väder, b. luft.* *Det har blifvit b-t i lusten efter regnet.* *B. vinter, b-a dagar.* — b) (om öde, lycka, försyn) Gynnsam, benägen. *B-t öde.* *Lycan är honom b.* — *Syn.* Se *Günstig*.

BLIDA, f. 1. Fordom bruklig krigrismaskin, hyarmed stora stenar slungades, bestående af en vägbalk emellan två upprätt stående stockar, med ansenlig tyngd i ena ändan och i den andra ett slags huf eller säck, hvarur antingen stora stenar och kulor, eller korgar och påsar, fyllda med småsten, äfven stundom as slungades. Kallades äfv. Vallslungor och voro egentligen detsamma som Romarnes *Catapulta*.

BLIDHET, f. 3. Egenskapen att vara blid; se d. o.

BLIDKA, v. a. 1. Göra blid, mildra, förmå någon att upphöra med sin vrede eller åtminstone att blifva vänskapligare stämd. *B. någon, b. ens vrede.* *Låta sig b-s ell. låta b. sig, t. ex.: han lät sig icke b-s af våra böner.* (Fig.) *Tro ej att kunna b. Försynen med din skrymtande gudsfruktan.* *B. ödets vilja.* — *B-s.* v. d. Blifva blid, öfvergå från vrede till mildhet